

VOJTECH BENICZKY

ZLO
ČIN
V ULICIACH

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskypisovatel.sk
www.slovenskypisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Jaroslav Hochel
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Copyright © Vojtech Beniczky 2018
Cover Design © Emil Křížka 2019
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2019

ISBN 978-80-220-2130-2

I

Na nábreží pofukoval teplý vánok, z veľkej výletnej lode kývali deti. Na chodníku sa priamo pod nohami tých dvoch rozpráchol krdeľ holubov. Mali navzájom prepletené prsty a usmievali sa. Prechádzky po dunajskom nábreží si Paula Santorisová počas letných prázdnin vychutnávala plnými dúškami.

Prežila nádherné leto. Takmer by zabudla na všetky tie hrôzy, ktorými si nedávno prešla. Takmer...

Bol piatok, chýlilo sa k večeru a Bratislava sa pripravovala na posledný víkend pred začiatkom nového školského roka. Paulu trocha znepokojovala predstava, že spoločné chvíle s Alexom, ktoré trvali od začiatku júla, budú teraz musieť obmedziť. Deťom sa končili prázdniny – vedela predsa, že si začala s učiteľom. Bude sa s tým musieť zmieriť.

S Alexom sa spoznali počas jej prvého a zároveň posledného prípadu, na ktorom pracovala krátko pred prázdninami, v čase, keď už oľutovala nápad živiť sa prácou detektíva. Pomohol jej identifikovať páchatelia. Paula sa v jeho prítomnosti cítila nezvyčajne príjemne a trocha ju mrzelo, že sa ju nepokúsil zbaliť. Potom sa náhodne stretli v mestskej knižnici.

Akoby to bolo len včera. Paula zháňala starú knihu o forenznnej vede. Odrazu stáli v tej knižnici oproti sebe zoči-voči a usmievali sa na seba. Zasa to cítila. Alex ju príťahoval, to si musela priznať. Možno svojou bezprostrednosťou a bezstarostnosťou. Koniec koncov, aj šarmom. Vždy sa jej páčili vyšportovaní muži a na hlavu bez vlasov si rýchlo privykla.

Čas potom plynul šialene rýchlo, ani sa nenazdala a prázdn-

niny sa skončili. Leto si náramne užili. Veľa sa spolu prechádzali, smiali a dokonca aj tancovali. Paula nikdy netancovala s takou chuťou ako toto leto. A milovali sa. Paula bola po veľmi dlhom čase konečne spokojná so svojím životom.

A teraz sa jej zazdalo, akoby tie nádherné chvíle potajme odvieval vánok. Zastrčila si za ucho neposlušný prameň svetlých vlasov a pevnejšie sa privinula k Alexovi.

Žiakom a učiteľom sa už začala škola, no slnko páľilo ako uprostred leta. Paula sedela na gauči vo svojej obývačke a počúvala hudbu. Na stole ležala kniha o forenznej vede, ku ktorej sa doteraz vôbec nedostala, a slané tyčinky.

Niekoľko zazvonil. Strhla sa. Spomenula si na bývalú nájomníčku, ktorej rodičia prenajímali tento byt, kým ona márnila čas v Prahe s jedným zo svojich životných omylov. Iba Klaudia Lazoríková mala kľúč od brány a nezvonila zdola. Pravdepodobnosť, že je to niekto zo susedov, bola mizivá.

Paula na seba hodila župan, prikročila k dverám a nazrela cez priezor do chodby. Hlasno vzdychla a otvorila.

Stála vzpriamene, ale trocha sa knísala. Paula zvrastila čelo. Veľké hnedé oči na ňu prosebne hľadeli, obrovské prsia sa nebezpečne približovali. Paula o tejto žene nikdy nemala najlepšiu mienku, no dnes bola navyše pripitá.

„Ahoj,“ povedala s dikciou opilca a smutne sa usmiala.

„Čo tu chceš, Klaudia? A ako to, že stále používaš môj kľúč od brány? Mal ti slúžiť, len kým si bola mojou nájomníčkou, ale už dávno ňou nie si!“ vybuchla Paula namiesto pozdravu.

„Vrátim ti ho. Len mi pomôž,“ žobronila Klaudia a vtackala sa do bytu.

„Stalo sa niečo?“ Paula prekvapene hľadela na nevítaného hosťa.

„Potrebujem súrne detektíva a spomenula som si na teba. Ty si detektív, však?“ bľabotala.

„Áno som... Mohla si mi zavolať.“

„To som teda nemohla. Ani neviem, či doma používaš pev-

nú linku, lebo ja nie. Mám len tvoje číslo na český mobil, ktorý máš vypnutý, odkedy si sa sem nasťahovala. Takže jediná možnosť bola osobný kontakt.“

Paula prevrátila oči.

„Dobre, tak teda poď ďalej,“ povedala skôr ironicky, keďže Klaudia už stála v predsieni.

Prešli do obývačky a Paula priniesla minerálku. Klaudia sa nedbalo usadila na gauči. Hľadela Paule do očí neprítomným pohľadom, akoby zabudla, kvôli čomu prišla. Od ich posledného stretnutia pribrala najmenej päť kíľ.

„Hovorila si, že zháňaš detektíva...“ Paula vycítila, že jej bude musieť s rozprávaním pomôcť.

„Áno, stratil sa Attila,“ vychrlila Klaudia s prižmúrenými očami.

„Počkaj, začni od začiatku. Kedy a kde sa to stalo?“

„Včera. V nedeľu. Bola som na žúre u kamaráta v jednom byte v Starom Meste. Okrem mňa len samí chalani. Pili sme, tancovali a potom sme sa trochu odviazali a...“

Paula zdvihla zrak k stropu. O telesných chúfkach svojej nájomníčky sa dozvedela hneď po návrate do bytu a jej prvým krokom bola výmena matracov.

„Dobre, to ma nezaujíma. Hovor len k veci.“

„Attila zmizol včera ráno. Všade sme ho hľadali, pýtali sme sa na ulici, vylepovali sme plagátky s jeho fotografiou...“ Klaudia si vzdychla a odpila z minerálky.

Paula sústredene počúvala a nepokojne triasla nohou.

„Zabili sme tým celé poobedie. Večer niekto zavolať kamarátovi na mobil a pýtal peniaze za informáciu, kde nájdeme Attilu.“

„Koľko?“

„Päťsto.“

„Volali ste na políciu?“ zaujímala sa Paula.

„Nie. Sú to všetko chlapi z dobrých rodín a netúžia sa dostať do médií.“

Paula prevrátila nevítanú návštevu pohľadom.

„Takže ste neboli triezvi.“

„No, neboli... Ale boli sme v pohode,“ chichotala sa tmavovláska a rozhodila rukami.

„Päťsto za únos opitého prominenta? Zaplatili ste mu?“ začudovane krútila hlavou Paula.

„Nie. Kamarát mu povedal, že s únoscom vyjednávať nebude, a ten okamžite položil. Odvtedy sa neozval.“

Klaudia sa vystrela a rozrehotala sa. Paula na ňu nechápavo zagánila.

„Počkaj, Paula... Attila nebol opitý. Je to pes, nepovedala som ti to? Vypustili sme ho na trávnik pred domom, lebo sa pýtal von.“ Vložila si hlavu do dlaní a zatriasla ňou.

Paula sa zamračila.

„Klaudia, skúšali ste zavolať späť na to číslo?“

„Nie sme sprostí, volal z utajeného čísla. Nemáš tu trocha vodky? Začína zo mňa vyprchávať alkohol. O chvíľu mi začne byť zle.“

„Nie, mám len víno. A nemala si byť už v robote?“

„Z vína by mi teraz prišlo zle hneď.“ Klaudiu striaslo už pri predstave kyslého vína a vložila si medzi pery konček čiernej kadere.

„Poslala som šéfovi esemesku, že si nadnes beriem dovolenku.“

„No, obávam sa, že s týmto vám nepomôžem. Mám práce vyše hlavy, tak to, prosím, skráf. Nemám na teba celý deň,“ zaklamala Paula a venovala Klaudii ďalší ostrý pohľad.

„Najskôr sme boli všetci našťvaní, no ten kamarát to už dávno oľutoval. Chcel zaplatiť vo výkupné, len už nebolo komu. Aj tebe dobre zaplatí, ak ho nájdeš. Je preňho dôležité, aby sa Attila čo najskôr našiel. Je to šampión privezený z Maďarska. A je rovnako dôležité, aby sa to nedostalo do bulváru. Preto to nechce riešiť osobne.“

„Klaudia, kto je, dočerta, ten tvoj kamarát?“

„Už to na mňa lezie, musím si ísť kúpiť vodku,“ precedila cez zuby Klaudia a vstala.

Paula ju zastavila. Ešte než Klaudia opustila jej dobre známy byt, musela Paule o svojom kamarátovi prezradiť viac, než pôvodne plánovala.

2

Martin Novák sa nostalgicky rozhlíadal po svojom mládeňskom byte. Bolo zvláštne ocitnúť sa v ňom znova po ôsmich rokoch.

Takmer nič sa tu nezmenilo. Nikdy nemal veľa nábytku, len zopár políc so starými predmetmi. Našiel byt dôkladne uprataný, taký čistý ho veru nezanechal. Sestra sa oň príkladne starala. Nikdy by jej to nepovedal do očí, ale zdalo sa mu, že až prehnane. Vyzliekol sa a prešiel do kúpeľne. Aj tu všetko žiarilo čistotou. Osprchoval sa. Potom si vybalil kufor a posadil sa na posteľ. Pustil si rádio. Započúval sa do hlasu moderátorky, ktorá sa poslucháčom prihovárala v jeho rodnom jazyku. Zvláštny pocit.

Ulicu za oknami dávno zahalila tma. V hlave mu vírili spomienky. Príjemné, ale aj také, ktoré by najradšej naveky zažehnal. Viac bolo tých druhých. Po štvrtom vstupe moderátorky ho únava zložila do perín. Myšlienky ustúpili spánku.

Asi po hodine sa Martin strhol na prenikavý zvuk. Nieкто zazvonil pri dverách, uvedomil si. Za oknom sa ešte len rozodnievalo. Sestra mu predsa volala, že ráno nepríde. Nepodarilo sa jej vymeniť si rannú službu v nemocnici, ale asi to nemohla vydržať a prišla ho pozrieť cestou do práce. Vytrel si z očí spánok a pobral sa za zvonivým zvukom.

Stlačil kľučku, pripravený na zvitanie. Nevideli sa celú večnosť. Telefonovali si a posielali fotky. Osobný kontakt po nekonečných ôsmich rokoch však znamenal oveľa viac.

Otvoril dvere.

S otvorenými ústami cival na dvoch chlapcov v tmavozeleňých pracovných kombinézach.

Čo môžu chcieť?

Do tváre im nevidel. Na sklonených hlavách mali šiltovky. A všimol si, že majú pracovné rukavice. Prečo?

Jeden z mužov si rozopol bundu a vytiahol pištoľ s tlmičom.

Osem rokov života v zahraničí dalo Martinovi Novákovi zabudnúť na minulosť. Stal sa z neho úspešný človek, našiel životnú lásku a získal sebavedomie. Teraz sa ho zmocnila panika. Srdce mu išlo vyskočiť z hrude. Inštinktívne ustúpil dva kroky dozadu. Chcel rýchlo zabuchnúť dvere.

Nestihol.

Muž s pištoľou v ruke vykročil za ním. Martinovi sa v mysli začal premietiť jeho život ako zrýchlený film. Ozvalo sa buchnutie. Zrejme ten druhý za sebou zatresol dvere.

Ten so zbraňou naňho namieril.

Martin chcel niečo povedať, ale v rýchlosti si nevedel vybrať z toho, čo sa mu tíslo na jazyk. Aj tak by sa mu žiadne slovo nepredralo cez zovreté hrdlo.

Muž naňho mieril pevnou rukou. Martin sa mu otočil chrbtom a rozbehol sa. Vedel, že muž kráča za ním. Dostal sa do jedinej izby v byte a zabuchol za sebou dvere. Tentoraz to stihol.

Dvere sa nedali zamykať.

V panike sa rozbehol k oknu, no potkol sa o vlastnú nohu a spadol na dlážku. Začul zvuk otvárajúcich sa dverí. Bezradne sa chúlil na zemi. Ozvali sa kroky, ktoré utíchli až tesne pri ňom. Pritisol sa tvárou k linoleu.

V neznesiteľnom tichu celkom zreteľne počul, ako muž stlačil spúšť.

Na okamih sa mu zjavil záblesk a potom všetko zmizlo v čieročiernej tme.

Na policajnej stanici sa po dvoch mesiacoch vracal život do starých koľají. Veliteľ Jednotky boja proti organizovanej kriminalite, ktorej hrozila ďalšia zmena názvu, žiaril od šťastia. Konečne mal všetky svoje ovečky zasa vo svojom košari.

Jediná žena na oddelení Edita Soldánová neprežívala práve najlepšie obdobie. Celú letnú dovolenku premárnila zabúdáním, zvyčajne pri pive a tequile. Aj keď v auguste už chodila so sebazaprením do práce, po večeroch naďalej pokračovala v zabúdaní. Teraz na začiatku septembra si musela priznať, že ten plán jej nevyšiel. Ešte vždy nezabudla, no piť už nevládala. Vďaka systému rozloženia síl na oddelení nevidela niektorých kolegov celé leto.

Obzvlášť ju to tešilo v prípade Augustína Varhaníka. Mladý policajt sa vrátil po dlhej dovolenke oddýchnutý, plný energie a nemiestnych vtipov. Edita ho mala od rána už plné zuby. Cez tenké steny ho bolo počuť aj na záchod.

Stretli sa len dvakrát. Ráno na porade odvracala zrak iným smerom. Jeho ulízané riedke svetlé vlasy a do očí bijúce provokácie jej prekážali väčšími než kedykoľvek predtým.

Bolo už krátko pred koncom pracovného času. Odrazu si Edita spomenula na spis, po ktorý si mala zájsť ku kolegom z vedľajšej kancelárie hneď po obede. Rýchlo odložila roztriedené správy a vybehla z miestnosti.

Potichu otvorila dvere, aby ich nerušila pri práci.

Bol tam.

Augustín Varhaník.

V kancelárii sedeli dvaja znudení muži a bez záujmu počúvali jeho monológ. Stál chrbtom k dverám a rozhadzoval rukami.

„Vy sa jej stále len zastávate a tvárite sa, ako keby to bola úplne normálna baba. Ale predsa musíte vedieť, čo je zač,“ uškrnul sa na svojich poslucháčov. Žiadnej reakcie sa nedočkal a to ho podnietilo pritvrdiť.

„Je to mužatka. Mužatka, ktorá preháhuje baby, ktoré by sme inak mohli mať my. Potom sa nečudujme, že slobodných chlapov stále pribúda. Toto kedysi nebolo. Dnes to máme my mladí ťažké.“

Kolegovia naďalej nemo hľadeli pred seba, no teraz už s vyvalenými očami. Pohľady upierali kamsi za jeho chrbát.

Varhaník zmeravel. Zmocnil sa ho nepríjemný pocit, že za ním niekto stojí. Pootočil hlavu doľava. Nemýlil sa. Úkosom zazrel postavu opretú o zárubňu.

Mužatka. Uvedomil si, že musela počuť celý jeho prejav, a hlúpo sa usmial.

Čakal na reakciu.

Edita si s ľadovým výrazom vypočula urážky svojej osoby. Odrazu sa jej myslou prehneli všetky ťažké chvíle, ktorých zažila za posledný rok neúrekom.

Predstavila si, ako veľmi sa tešila na dovolenku. Na Ibiza. Vybavil sa jej náhly rozchod. Vedela, že to môže kedykoľvek prísť. Išlo o vzťah na diaľku, s Mariou Luisou sa stretávali len dva razy do roka: vždy v júli na mieste, kde sa pred tromi rokmi zoznámili, a na konci roka v Madride. Spolu dvadsaťpäť dní v roku.

Nič sa nevypytovala, nežiadala vysvetlenie. Len sa celé leto utápala v alkohole.

Spomenula si aj na nedávny prípad, do ktorého vložilo mnoho ľudí maximum úsilia. Očakávaný výsledok sa však nedostavil. Edita bola presvedčená, že na tom neúspechu mal podiel aj Augustín Varhaník.

Nahromadená zlosť sa teraz dožadovala vypustenia z uzatvoreného priestoru, drala sa von z tela.

Edita sledovala nepriateľa a škrípala zubami. Pevne zovrela päsťe.

Výjavený Varhaník zmätene pozoroval jej ruky.

„Čo... Čo... chceš urobiť?“ koktal.

Edita sa zarazila, mávla rukou a otočila sa nabok.

Augustín Varhaník jej vyčítal z tváre: Nestojíš mi za to.

Uľavilo sa mu. Zaplavil ho pocit víťazstva a krivo sa usmial.

Edita však neodchádzala. Odrazu pokrčila nohu a kolegom spoza stolov sa naskytol pohľad na jej koleno.

Hrozivo sa blížilo k nechránenému rozkroku protivníka.

Náraz bol ochromujúci. Varhaník od bolesti prevrátil oči.

Hnedá farba z nich zmizla, zostali len bielka. Krivý úsmev mu zamrzol na tvári. Od bolesti sa schúlil a s hrôzou si uvedomil, že žene po jeho boku to na pomstu nestačilo. Sršalo jej z očí, ako veľmi prahne po jeho utrpení. Po jeho krvi.

Edita vždy snívala o práci v komande. O zásahoch na nepovolených demonštráciách či na futbalových zápasoch. To by ju bavilo.

Na tvári sa jej na okamih zjavil nepatrný úškrn. Potom bleskurýchle oboma rukami chytila kolegovu sklonenú hlavu a tresla ňou o kancelársky stôl. Až pri pohľade na krv si uvedomila, že práve ublížila synovcovi veliteľa jednotky. Tušila, že to sa jej neprepečie.

Jej tušenie umocnil zdesený pohľad skúseného kriminalistu, najlepšieho, akého poznala. Jej priamy nadriadený Marián Kúttník otvoril dvere po tom, čo začul zo susednej kancelárie hrozný rev.

V chaose, ktorý na oddelení nastal, takmer nepočuli zvoniť telefón. Rozzúrený veliteľ Serbin najskôr v strese vbehol do svojej kancelárie a o tri minúty z nej v ešte väčšom strese vybehol. Okamžite zvolal poradu. Kým začal hovoriť, musel sa vydýchať.

Na porade sa zúčastnili všetci okrem Varhaníka, ktorého veliteľ poslal domov a poradil mu ľadové obklady. A okrem Edity Soldánovej, ktorú poslal domov s tým, že sa nemá vracieť, kým jej na to nedá pokyn. Sám jej zavolá a oznámi jej, aké dôsledky z toho incidentu vyvodí. Urobí to, len čo to bude vedieť.

Nastúpení kriminalisti si ho premerali pohľadmi. Každý, kto veliteľa poznal, z jeho výrazu vytušil, čo sa im práve chystá oznámiť.

„Pridelili nám vraždu. Teda vraj je skôr na mieste označenie poprava. Tridsaťtiročný muž.“ Serbin sa zahľadel na svoj udatný tím a spustil: „Marián, teba poverujem velením. Okolo tohto prípadu sa budú motať médiá, tak to neposer. Na za-

čiatok ti musí postačiť, že ti pridelím všetkých z vašej kancelárie. Samozrejme, bez Edity Soldánovej.“ Meno jedinej ženy v tíme precedil cez zuby.

Marián Kútnik chcel proti tomuto rozhodnutiu protestovať, ale nestihol.

„Choď sa tam ihneď pozrieť!“ rozhodol veliteľ autokraticky o večernom programe skúseného kriminalistu.

„Som chorý,“ namietol Kútnik a pohladkal si hustú koziu briadku. Mal záchvaty kašľa, tieklo mu z nosa a bolel ho chrbát. Celý deň pozeral na hodinky a tešil sa na chvíľu, keď vypadne, aby si mohol ísť domov ľahnúť.

„Teraz nemôžeš byť chorý,“ utrúsil veliteľ jednotky a nemilosrdne ho poslal na miesto činu.

Na popravisko.

3

V starom bytovom dome oproti nákupnému centru na Vajnorskej ulici to vyzeralo na poriadne dlhý deň. Kútnik si obul návleky, aby neroznášal stopy. S povzdychom prekĺzol odchýlenými dvermi s menovkou Novák. Byt na prvom poschodí pôsobil úhľadne, takmer sterilne. Kriminalista prešiel predsieňou, otvoril dvere vedúce do kúpeľne aj na záchod a zastavil sa v kuchyni. Neuveriteľné, nikde žiaden neporiadok. Keď si vybavil obraz bytu, z ktorého ráno odchádzal, napadlo mu, že by sem mal zaviesť Martu. Pri nedávnej výmene názorov mu vytkla, že po ňom a po deťoch od rána do večera upratuje. Tu by mohla vidieť, ako v skutočnosti vyzerá uprataný byt.

Ten nápad zavrhol, hneď ako vošiel do izby. Na podlahe vedľa pohovky ležalo na bruchu v kaluži krvi nehybné telo s dierou v hlave. Muž. Mohol merať nanajvýš stoosemdesiat centimetrov. Bol chudý. Nie príliš chudý, asi športovec. Oblečený v pyžame. Možno ho vrah vyrušil zo spánku. Na prvý pohľad sa zdalo, že muž zomrel po jedinom výstrele zblízka.

Kútnik naprázdno prehltol.

Žiarivo biela lesklá látka s čiernymi bodkami nasiakla krvou. Naskytol sa mu hrôzostrašný pohľad. Pomyslel si, že už by ho to nemalo zaskočiť. Videl také veci už mnohokrát. Už neomdlieval ani ho nenapínalo na vracanie. To sa mu vlastne naposledy stalo, keď bol ešte zelenáč. Od jeho prvej vraždy už uplynulo štvrtstoročie. No tie pocity sa opakovali. Zakaždým mu na duši zanechali ďalší šrám.

Kútnik sa na mieste činu nezdržal dlho. Zbežne si to tam prezrel a prenechal miesto činu technikom. Vražedná zbraň sa nenašla. Ani nábojnica. Dúfal, že aspoň tú ešte objavia, hoci si nevedel predstaviť, že by sa v takto dokonale upratanom byte nenašla ihneď.

Kútnikovi sa na chvíľu uľavilo, keď vyšiel z bytu hrôzy. Hrôza však sršala aj zo spoločných priestorov domu a z vystrašených susedov. Výhodou bolo, že už dávno dovŕšili dôchodkový vek, a tak všetkých zastihol doma. Ani nebolo treba klopať na dvere, na chodbu ich vydurila zvedavosť.

Najskôr sa zhováral s holohlavým starčekom, ktorému chýbali štyri predné zuby, dva hore a dva dole. V polovici rozhovoru prepol na spomienky z mladosti, akoby celkom vybočil z reality.

Potom sedel Kútnik u starency s výraznými stareckými škvrnami na koži a počúval jej sťažnosti na všetky možné choroby.

Informácie nezískaval ľahko. Dôchodcovia boli nielen senilní, ale aj veľmi rozrušení.

Na druhom poschodí býval chudý starček v pletenej veste, s popolavými vlasmi a fúzikmi. Ochotne ho zaviedol do nevetraného bytu.

„Posaďte sa,“ ukázal na široké kreslo z vyblednutej sedacej súpravy, aké boli v móde tak pred dvadsiatimi piatimi rokmi. Z baru v mahagónovej obývacej stene vytiahol fľašu podobnej farby a nasmeroval pohľad na policajta.

Kútnik prudko zavrteľ hlavou.

„Ďakujem, potrebujem si uchovať v hlave všetko, čo tu dnes uvidím a začujem, a alkohol by mi okamžite vypol zmysly.“

Starček fľašu sklamané odložil a opäť sa zadíval na Kútnika.

„Tak vám aspoň spravím kávu.“

Kútnik prikývol.

Po chvíľi sa starček vrátil s dvoma šálkami kávy a posadil sa do druhého kresla. V pohľade mal čosi, čo nemal ani jeden z obyvateľov domu, ktorých Kútnik doteraz vypočul.

„Videl som z domu vychádzať dvoch chlapov,“ povedal chrapľavým hlasom a odmlčal sa.

„Pokračujte,“ vyzval ho policajt.

„Mali na sebe tmavé montérky, možno zelené, a na hlavách hnedé šiltovky. Viac som pri tom mizernom svetle na ulici nevidel. Bola ešte tma, preto ma prekvapilo, čo tu robia nejakí remeselníci. Zmizli za rohom. Nemohlo byť ešte ani šesť, priskoro na opravárov.“

Policajný mozog Mariána Kútnika prijal informáciu a okamžite ju vyhodnotil ako nádejnú stopu.

„Toto nám pomôže,“ povedal, nepochybujúc o správnosti svojej intuície.

Keď dopil kávu, navštívil ešte niekoľkých susedov. Výpovede dôchodcov sa navzájom mierne líšili, a aby získal aký-taký obraz o zavraždenom Novákovi, musel si ich pospájať. Ale spoznal odpoveď na prvú otázku: Prečo bol ten byt taký úhľadný? Nikto v ňom totiž nebýval. Od sestry zavraždeného majiteľa bytu, ktorá ho každý týždeň upratovala, sa susedia dozvedeli, že Novák sa presťahoval do cudziny.

Až potiaľ sa informácie zhodovali.

Niektorí tvrdili, že pred ôsmimi rokmi odišiel do Francúzska, iní zasa, že do Kanady. Odvtedy bývala v byte chvíľu len jeho sestra. Martina Nováka si pamätali ako milého chlapca, ktorý každému pomáhal. Jeho nečakaný odchod ich prekvapil a ani o jeho náhlom návrate nevedeli. Musel pricestovať počas noci.

Ten byt nikdy nepredal a ani nikomu cudziemu neprenajímал.

Napriek strachu sa u všetkých susedov prejavila dobrosrdečnosť. Kútnik vypil tri kávy a odmietol štyri štamperlíky. Medzi spoznávaním obyvateľov domu fajčil pod oknami s kolegami, ktorých takisto privolali k prípadu. Podebatoval si s technikmi, so súdnym lekárom aj s policajtmi, ktorí zabezpečovali miesto činu.

Kútnik si vzdychol. Kto mohol popraviť milého chlapca, ktorý pomáhal starším ľuďom?

A odkiaľ vôbec mohol vrah vedieť, že je doma, keď to nevedeli ani jeho zvedaví susedia?

Vyšiel z domu. Pri bráne postávala malá skupinka, ktorú tvorili dve policajtky v uniformách a jedna žena zabalená v deke.

„Vy ste sestra...?“ Hľadal vhodné slová.

„Áno, je. Milada Nováková,“ odpovedala staršia policajtká. „Ale myslím, že vás vôbec nevnímá. Čakáme tu s ňou na sanitku.“

Žena v deke sa chvela a neprítomne hľadela pred seba.

Kútnik prikývol. Otázky, ktoré jej chcel položiť, budú musieť počkať.

Aj tak sa mu minuli cigarety. Uvedomoval si, že mu nepri dávajú na zdraví. Teraz však nebolo na mieste myslieť na svoje zdravie, aj choroba ustúpila. Nikotín mu pomáhal zvládať túto absurditu. Lebo pohybovať sa na mieste činu, kde sa bezduché telo kúpe v kaluži krvi a z hlavy mu vyteká mozog, bolo absurdné aj pre ostrieľaného kriminalistu.

4

Paula Santorisová zosadla z motocykla pred základnou školou v Dúbravke. Dúfala, že jej najlepšia priateľka pomôže.

Viera Donovalová sa na ňu usmiala. Jej výrazne ryšavé vlasy na slnku žiarili. Objali sa.

„Ahoj, motorkárka. Tak čo máš také súrne, že to nemohlo počkať dozajtra?“ podpichla ju Viera.

„Aj ty sa v poslednom čase voziš viac na motorke ako v aute. Ako ti to klope v novom vzťahu?“

„Zatiaľ dobre. Uvidím, čo prinesie čas. Ale mám šťastie, že som spoznala milého muža, hravého ako dieťa. Chlapci si ho už stihli obľúbiť. Vlastne mám teraz tri deti.“

„Ako to chalani berú?“ opýtala sa Paula, no vzápätí to oľutovala. Uvedomila si, že sa dotkla čerstvej rany.

„Zdá sa, že sú v pohode, ale nespovedaj ma tu a radšej vyklop, čo odo mňa potrebuješ.“

Paula sa zapýrila. Nepokojne si prehrabla dlhé svetlé vlasy a uprela na Vieru prosebný pohľad. Uvažovala, ako začať. Mala pocit, že čo sa práce týka, ocitla sa v rovnako zúfalej situácii ako jej priateľka. Okolnosti Vieru prinútili prijať prvú prácu, ktorá sa jej ponúkala, a nebola z nej práve nadšená. Tak ako teraz Paula z hľadania strateného psa. No niečím sa človek živiť musí. Viera robila už druhý mesiac čašníčku v reštaurácii, kde pracoval aj Bystrík, jej nový priateľ. Bol to mladík s oveľa výkonnejším motocyklom, než mala Paula, a s čoraz dlhšími vlasmi.

Viera s ním po rozvode trávila veľa času, a to nielen voľného, keďže pracovali v rovnakej zmene. Počas spoločných posedení pri káve spomínala Viera jednu čašníčku, ktorá by sa teraz Paule mohla zísť.

„Viera, vedela by si mi preveriť utajený telefonát? Mám číslo, na ktoré dotyčný volal. Viem aj deň a približný čas, keď sa hovor uskutočnil.“

Viera pokrčila plecami.

K lavičke prikrčil štúply tmavovlasý chlapec a pozrel na Paulu. Premeral si ju od hlavy po päty. Paula sa naňho usmiala. Chlapec sklopil zrak a otočil sa chrbtom, aby mu nevidela červeň v tvári. Druhý chlapec kreslil palicou do piesku záhadné znaky.

„Chlapci rastú ako z vody a vyzerajú naozaj spokojne,“ nezabudla Paula na zdvorilostnú pochvalu.

Viera jej pozrela do očí.

„Takže máš nový prípad?“ spýtala sa.

Paula sa trpkou usmiala a spojila si ruky na kolenách.

„Pamätáš si Klaudiu, moju bývalú nájomníčku?“

„Jasné, že si ju pamätám,“ odvetila Viera s úsmevom.

„Bola na divokom žúre u syna starostky Starého Mesta.“

„U toho mladého chrumkavého hovorcu?“

„Presne u toho.“

„Mrcha.“

„To teda je,“ uškrnula sa Paula a rozpovedala Vieri celý príbeh. Až dosiaľ sa domnievala, že niečo také sa môže odhrať len v smiešnom erotickom filme. Vieru tým však ani trochu neprekvapila.

„Ty teda odo mňa chceš, aby som ti zistila telefónne číslo chlapa, ktorý uniesol jeho mamičke, starostke s veľkými politickými ambíciami, jej výstavného psa?“ rozosmiala sa Viera.

„Spomínala si mi kolegyňu, ktorá okrem vašej reštaurácie pracuje aj u mobilného operátora. A presne u toho má ten fešný hovorca zmluvu na poskytovanie mobilnej siete.“

„Myslela som si, že ty berieš len serióznu prácu.“ Viera zdvihla kútiky úst a žmurkla.

„To isté som si myslela ja o tebe,“ odvetila s úšklabkom Paula.

Obidve sa rozosmiali. Paula podala Vieri papierik s potrebnými údajmi a zaviazala ju mlčanlivosťou. O radovánkach prominentov sa nikto nesmel dozvedieť.

Keď Paula odchádzala z ihriska, bola rada, že vždy pozorne počúva, čo jej ľudia hovoria. Aj keď ide o tie najnudnejšie všednosti. Utajené číslo, z ktorého sa volalo na jedno z viacerých čísel mladého hovorcu, prestalo byť tajné už počas nasledujúcej noci.

Klaudia Lazoríková bola tentoraz triezva. Paule neušlo, že má strach. Traja muži, s ktorými im dohodla stretnutie, mali drsné črty tváre a tmavú pokožku. Asi to budú bratia, zišlo na

um Paule. Povedala by, že s podobným druhom obchodu už majú skúsenosti.

„My sme ho neukradli. Našli sme ho a mali sme s ním iba trampoty. Zaslúžime si odmenu,“ prehovoril pravdepodobne najstarší z trojice a vykročil im v ústrety.

Paula sa mu zadívala do očí neústupčivým pohľadom a prikývla.

Rozopla si koženú bundu.

Muž zastal a sledoval jej pohyby. Jeho dvaja kumpáni ju obstúpili.

Pomaly vytiahla obálku a zamávala ňou.

„Najskôr privedte psa,“ povedala pevným hlasom.

Jeden z mužov vopchal ruky do vreciek obnosených teplákových nohavíc.

Paula sa snažila predvídať predmet, ktorý sa mu zaleskol v ruke. Periférne zazrela, že Klaudia sa chveje.

Najmladší z mužov zvieral v ruke krúžok so psou známkou a s vygravírovaným telefónnym číslom majiteľa. Podal ho Klaudii.

Paule sa uľavilo, no na rozdiel od Klaudie si udržala neutrálny výraz.

„Chceme psa,“ zopakovala požiadavku.

Ten najstarší kývol na muža, ktorý nehybne stál vedľa Pauly a ostrým pohľadom kontroloval situáciu.

„Dobre, idem po toho havkáča,“ zahundral.

Kým čakali na jeho návrat, Paula nespustila z mužov zrak. Ticho, ktoré nastalo, prerušilo len vrznutie hrdzavej bránky. Keď sa muž vrátil, odovzdal maltézskeho psíka mervovej Klaudii. Paula vystrela ruku s obálkou a nechala jednu z troch nedočkavo sa približujúcich veľkých dlaní, aby si ju vzala.

Klaudia sa okamžite zvrtila na odchod. Zviera sa na ňu nechápavo zahľadelo, oňuchalo ju a pokúsilo sa odbehnúť. Priložila palec roztrasenej ruky na tlačidlo zeleného flexi a psík ju rezignovane nasledoval k neďalekému parkovisku.

Paula nasadla na motocykel a obrátila ho tak, aby dovidela na žltý športiak. Uprela zrak na muža vo svetlej košeli so stojatým golierom a so slnečnými okuliarmi. Na to, aby ho spoznala, bol príliš ďaleko a navyše stál tvárou k autu. Zato pes ho rozpoznal okamžite. Paula s úsmevom na perách pozorovala, ako Klaudia pridala do kroku. Jej zaoblené telo prebehlo na druhú stranu cesty a hnalo sa k autu. Muž sa neotočil, ani keď naňho živá chlpatá hračka od radosti vyskočila. Nehlučne otvoril dvere spolujazdca a gestom ruky popohнал Klaudiu, aby so psom rýchlo nastúpila.

Paula naposledy zaostrila zrak. Skĺzla ním po ešpézetke odchádzajúceho auta a nasadila si helmu. Prípád vyriešený, povedala si v duchu. Úkosom sa ešte pozrela na troch obéznych mužov v tielkach a teplákoch, ktorí sa medzičasom usadili na lavičke pred starým spustnutým domom. Zachytila úsmevy na ich perách. Úsmevy adekvátne hodnotie päťstoeurovej bankovky.

5

Roman Hristevský so strapatým hniezdom na hlave a s chá-pavým výrazom privítal na policajnej stanici Miladu Novákovú. Usadil ju k stolu a prisadol si. Do miestnosti vošiel mladík s hrbou papierov v rukách. Dominik Maslen sa smutne usmial a sadol si ku kolegovi. Vystrašená štyridsiatnička vyjavene pozorovala dvojicu kriminalistov na opačnej strane stola. Po tom, čo sa stalo jej bratovi, nebolo divu, že sa z toho otrasu ešte nespamätala.

Vrhla nedôverčivý pohľad na útleho mladíka s bledou pokožkou. Potom sa spojenecky zadívala na muža vedľa. Na rozdiel od Dominika na ňu balkánsky vyzerajúci Roman pôsobil dôveryhodne. Začínala sa na ňom prejavovať letná aktívita s činkami. Štyri dni tvrdej driny týždenne priniesli prvé výsledky. Možno práve preto vzbudzoval v zronenej Milade aspoň aký-taký pocit bezpečia.

Prehrabla si krátke, dávnejšie farbené čierne vlasy.

„Mal váš brat nejakých nepriateľov?“ opýtal sa sympatickejší z policajtov.

„Určite nie. Bol absolútne nekonfliktný,“ dostala zo seba Milada.

„Pamätáte si ešte deň, keď váš brat v júni pred ôsmimi rokmi náhle vycestoval do zahraničia?“

„Spomínam si na to, bolo to zvláštne.“

„Ako to myslíte?“

„Zaskočilo ma to. A aj keď sme sa odvtedy ani raz nestretli osobne, aj cez telefón som pochopila, že mal z niečoho strach. Ani mi to nemusel hovoriť,“ povedala zlomeným hlasom.

Sympatický policajt načiahol tmavú, husto ochlpenú ruku pred vyciveného kolegu a z kopy na stole si vzal vrchný hárok papiera, ale nepozrel naň.

„Strach? Mohol sa zapliesť do niečoho napríklad s mafiou? Vyzerá to ako vybavovanie si účtov v podsvetí.“

„Nepočúvate ma. Povedala som, že môj brat nemal s nikým žiadne problémy. Určite si ho s niekým zmýlili. Museli ho zavraždiť jedine omylom, veď aj také veci sa stávajú,“ povedala plačlivo a skryla si tvár do dlaní.

„Áno, stávajú, ale len veľmi zriedka. Ja som sa s tým ešte nikdy nestretol. Pani Nováková, pri takomto skutku musíme brať do úvahy, že ste si v minulosti odsedeli dva nižšie tresty za lúpeže a liečili sa z drogovej závislosti,“ prečítal Hristevský z otvoreného spisu zo začiatku deväťdesiatych rokov a pozrel na svojho mlkveho kolegu. Ten nehybne sedel a civel pred seba.

„Aha, jasné. Takže si myslíte, že som ho zastrelila?“ Milada sa opäť zlomil hlas. Nedalo sa nevšimnúť si, že vyšportovaný fešák u nej rýchlo stráca sympatie.

„Nie. Ale pracujeme len s faktmi. Musíme preveriť, či si vášho brata nemohol vytypovať niekto, koho poznáte. Vieme, že ste si svoj život upratali. Ale nie je niekto z vašej minulosti, s kým ste zostali v kontakte?“